

Лети, моя думо

Роман Купчинський

Лети, моя думо, в вечірню годину
Далеко-далеко відсіль.
Лети, моя думо, у тую хатину,
Що слухає казку топіль.

Жила в тій хатині дівчина кохана,
А може й жиє — то вклонись.
Скажи їй правду, болючу як рана,
Що я вже не той що колись.

Що гасне мій погляд і тихне мій голос,
А скиби зорали чоло...
Поволі в неволі сивіє мій волос,
А терня у груди вросло.

Скажи їй думо, хай душу розважить,
А серцеві скаже: "корись".
Хай дармо не плаче і марно не тужить,
Бо я вже не той, що колись.